

Maa jeg f. Eks. her minde om Borgmester Stephensen i Middelfart, som jo har været en af dem, hvis Varetægtsarrest er blevet ret berygtet. Jeg vil i den Forbindelse udtale min Anerkendelse overfor den højtærede Justitsminister af, at han har søgt at lade Statskassen søge Regres hos denne Dommer, fordi han har anvendt Varetægtsarrest paa en saadan Maade, at Staten har maattet udrede Erstatning til de paagældende, der har været underkastede denne Varetægtsarrest. Vi kender jo ogsaa andre Dommere, der har anvendt Varetægtsarrest i høj Grad. Lad mig minde om et Tilfælde, som paa ny er kommet frem i disse Dage, nemlig Herredsfoged Grundtvigs Anvendelse af Varetægtsarrest. Vi ved jo af de Sager, der har været stærkt fremdragne, hvilken udstrakt Brug han har gjort af Varetægtsarrest, en Brug, som efter min Mening absolut ikke kan forsvares. Saadanne Sager som de, Stephensen og Grundtvig har haft, og som er kommet frem for Offentligheden, skyldes den Retsordning, vi har. Hvis vi havde levet under en anden Retsordning, vilde disse Sager ikke have formet sig saaledes, saa vilde der have staaet en Defensor ved de anklagedes Side, som kunde have varetaget deres Interesser, jeg maa sige, at Dommerne har ikke varetaget disse Folks Interesser, de har fra Begyndelsen betragtet de paagældende Personer som Forbrydere, overfor hvem det var berettiget at gøre næsten hvad som helst, og det er netop det, den nuværende Retsordning frister Dommerne til, hvor forkert det end kan være. Jeg er saaledes sikker paa, at hvis Gaardejer Jespersen havde haft en Defensor ved sin Side lige fra Begyndelsen af, saaledes som en anklaget vil faa det efter den nye Retsplejlov, vilde Sagen ikke have faaet det Forløb. Denne Sag er jo blevet aktuel igen i de sidste Dage, fordi dens Eftervirkninger har været bragte ind for Højesteret. Det drejer sig om en Journalist, der er blevet dømt, fordi han har skrevet for kraftigt om Herredsfoged Grundtvigs Behandling af Gaardejer Jespersen i Arresten. Journalisten har faaet sin Straf, fordi han har skrevet mere, end han kunde bevise. Spørgsmaalet er nu, om man kan slaa sig til Ro dermed, om ikke netop en saadan Dom bør mane til Eftertanke om, hvad det er, der egentlig er foregaaet her under denne Retssag, og jeg synes, at man ved at læse om denne Sag faar et meget stærkt Indtryk af, at den Forhørsmetode, der er anvendt, har været ualmindelig haardhændet og af en saadan Natur, at den ikke

vilde have kunnet finde Sted, hvis vi havde haft offentlig Retspleje. Jeg har set mangfoldige Eksempler paa, at Dommere er optraadt overfor Arrestanter paa en Maade, som de vilde have betænkt sig to Gange paa, hvis vi havde haft offentlig Retspleje, og hvis de havde været undergivne Offentlighedens Kritik. Netop dette, tror jeg, er Tilfældet med Grundtvig og med Herredsfogeden i Middelfart; hvis vi havde haft en anden Retsplejeordning, vilde de ikke være optraadt saaledes, som de har gjort. Det er jo ret almindeligt — det har jeg i hvert Fald faaet mange Eksempler forebragt om —, at Dommerne netop gør det, som vedkommende Journalist er blevet dømt for at have sagt om Grundtvig, nemlig at de tinger med Arrestanten om en Tilstaaelse ved at sige, at hvis han vil tilstaa, skal han slippe med mildere Straf eller faa visse Lempelser. Men bagefter viser det sig, at Dommerne ikke holder Ord. Jeg har tidligere fremdraget det og skal ikke ved denne Lejlighed komme videre ind paa det, men disse Sager, ogsaa den Sag, som nu er paadømt ved Højesteret, er i Virkeligheden Vidnesbyrd om Socialdemokratiets fortsatte Kamp for en bedre Retsplejeordning end den, vi har. Gennem Pressen og paa Møder har Socialdemokratiet taget saa kraftigt til Orde for en ny Retspleje, at det undertiden er blevet for kraftigt, saaledes at de, der har sagt de paagældende Ting, har maattet spadsere i Fængsel eller er blevet underkastet strenge Straffe derfor, men det er Ofre, som jeg tror bliver bragt med Glæde, idet vi naturligvis har den Fortrøstning, at man snart vil komme bort fra den gamle Retsordning og over til den nye, hvor Borgerne er ganske anderledes sikrede mod Misbrug end under den nuværende Retspleje. Vi agter selvfølgelig at fortsætte Kampen, hvis det skulde blive nødvendigt, men vi haaber, at Tiden nu vil være nær, da Kampen kan stilne af, da vi her i Tinget og i det andet Ting kan enes om at gennemføre en Retsplejeordning, som er moderne og betryggende for Borgerne og deres Sikkerhed. Der kunde ogsaa fra den senere Tid nævnes mange Eksempler paa Retstilfælde, hvis Forløb skyldes den gamle Retsordning. Jeg skal imidlertid paa dette sene Tidspunkt af Aftenen afstaa fra at fremdrage flere Eksempler, hvor fristende det end kunde være, og jeg gør det i det Haab, at vi snart kan enes om en virkelig moderne Retsreform her i Tinget, en Retsplejeordning, som sikrer Borgerne mod Misbrug fra Rettens Side, en Ordning, hvorefter vi har Offentlighed og Mundtlig-